

Flavian Savescu

ARTIST STATEMENT · REȘIȚA 2026

Lucrez cu imagini care nu înregistrează lumea.

Lucrez cu imagini care o construiesc.

Practica mea pornește din fotografie — înțeleasă nu ca surprindere sau dovadă, ci ca spațiu de negociere între vizibil și fabricat, între intenția autorului și logica sistemului care o execută. Cu timpul, spațiul acesta s-a lărgit spre intervenția digitală și procesele generative, până când întrebarea la care mă întorc a încetat să fie *ce arată* imaginea și a devenit *ce înseamnă* faptul că ea există.

Trăim într-o cultură saturată de imagini produse fără gest și fără contact. Imaginea algoritmică sosește deja constituită — netedă, convingătoare, neancorată. Mă așez pe acest prag nu ca să-l celebrez sau să-l critic, ci ca să-i locuiesc tensiunea: ce se întâmplă cu autoratul și cu responsabilitatea când garanția indexică dispare — mai poate o intenție fără conștiință să producă aură?

Cadrul care îmi organizează practica este triada AIM — Atenție, Intenție, Mesaj —, o presiune aplicată fiecărei decizii, nu o formulă. O imagine fără atenție este zgomot; fără intenție, accident; fără mesaj, decoratie. Din ea derivă conceptele cu care lucrez: *aura situațională*, autenticitate care depinde de context, nu de origine, și *obiectul phygital*, în care fizicul și generatul nu se mai pot separa.

Cele trei serii active abordează pragul din unghiuri diferite. *Atingerea Algoritmului* testează limita autoratului când sistemul generativ devine co-producător. *Puntea Necreată* caută reziduul simbolic care supraviețuiește medierii — prezența umanului în interiorul imaginii post-umane. *Între Timpuri* lucrează cu memoria și temporalitatea, întrebând cum ține fotografia timpul și ce se pierde când timpul nu mai e ținut.

Lucrez din Banatul post-industrial, un teritoriu în care forma supraviețuiește funcției: cheia rămâne fără broască, semnul de avertizare păzește un pericol dispărut. Atelierul și cercetarea nu sunt separate — fiecare imagine e o întrebare despre imagine. Nu fotografiez ceea ce văd; construiesc ceea ce imaginea ar putea deveni, încercând să țin întrebarea deschisă: cine a făcut asta, și ce datorează lumii din care a făcut-o?